

bližala noč, tem bolj je pojemala Alojzijeva življenjska moč. Ponoči med 10. in 11. uro so potekle ure njegovega življenja. Osmina praznika presv. Rešnjega Telesa je šla h koncu, in bližal se je petek, ki ga je sveta Cerkev kmalu potem odločila za dan, ki naj bo posebe posvečen češčenju presvetega Srca.

Ali ni to čudno? Zakaj je umrl Alojzij v osmini praznika presv. Rešnjega Telesa, zakaj Stanislav ob zori Marijinega vnebovzeta?

Ali se vam ne zdi, kakor da je hotel Bog povedati: »Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj,« in spet: »V družbi svetnikov je moje bivališče?«

Nekam težko nam je pri srcu, ko gledamo, kako ravno dobri ljudje tako hitro umirajo. Božja Modrost pa je, ki nam govori: »Zgoda je končal, pa je izpolnil veliko let; zakaj njegova duša je bila Bogu všeč; zato je hitel, da bi ga umaknil izmed hudobij.«

Griša:

S knjigo v naravi.

*či mi od knjige beže
in blodijo bogve kje —
v sinji nedogledni daljavi:
blesteče zorenje žit
jemlje očem vid,
in misel je v cvetju in travi.*

*Opojno dihanje trav
se meša v sanjavost dišav,
ki vejejo kakor iz panja.
Neslišno sozvočje jasnin
preplavlja srce in spomin,
in duša le gleda in sanja.*

